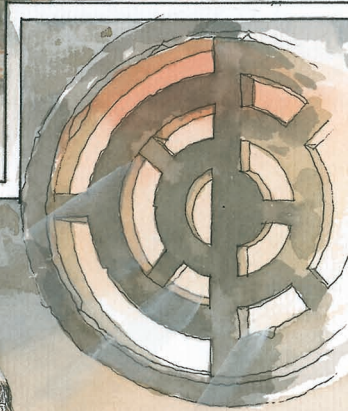

Chùa Minh Châu trầm
mặc giữa một khu vườn
xanh mượt lá. Trong âm
thanh của gió, tiếng tụng
kinh của các sư đều đều
vang lên từ gian chính
điện tạo cho cảnh vật
một vẻ thanh quý
lạ thường.

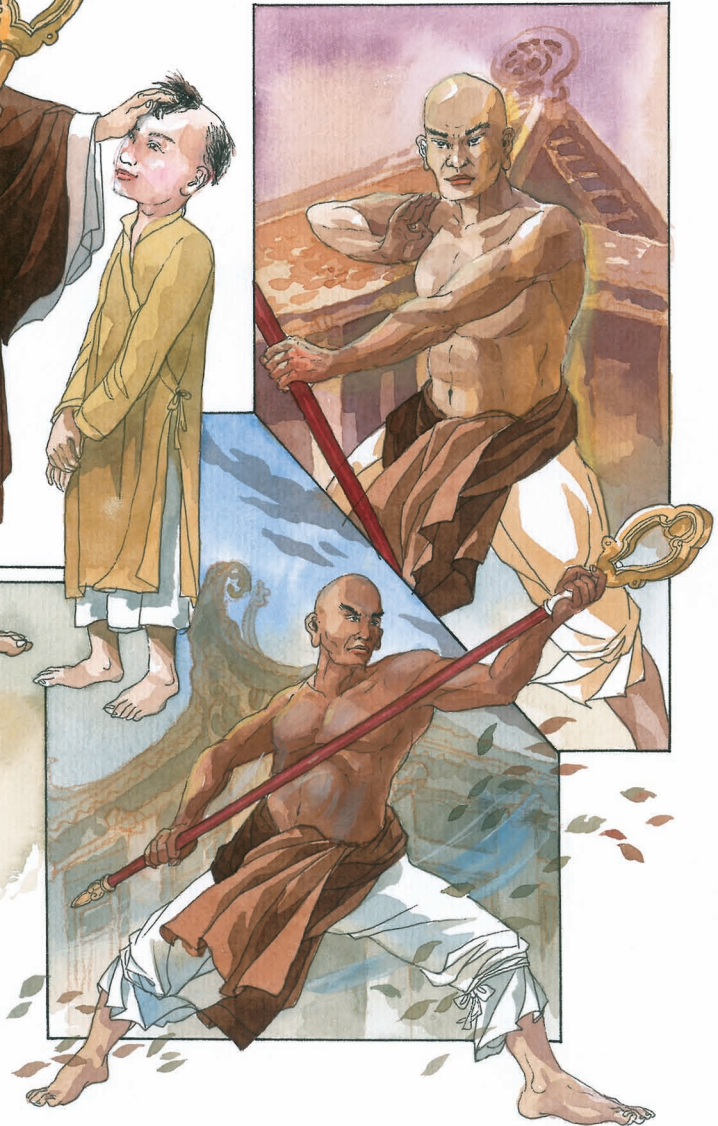
Trong trai
phòng, nhà sư
Lý Khánh Văn
thường ngồi đàm
đạo cùng
Công Uẩn.
Cậu bé tuy
nhỏ tuổi nhưng
đã sớm bộc lộ
thiên tư của một
bậc hào kiệt.

Vuốt mái tóc trái đào của Công Uẩn, thiền sư dịu dàng: “Hãy lấy cây thiền trượng cho ta. Hôm nay ta sẽ dạy cho con bài Trương Trán Môn của nhà Phật”.

Lý Khánh Vân
cởi bỏ cà sa, cây
thiền trượng non
chục cân trong tay
trở nên nhẹ bồng.
Ánh kim khí loang
loang trong bóng
chiều tà, khi lực
phát ra như có
gió lớn.

Lý Công Uẩn
quan sát từng
thế đánh của
nghĩa phụ
(người cha nuôi
ơn nghĩa). Cậu
đã hiểu ra điều
cốt yếu của
bài võ.

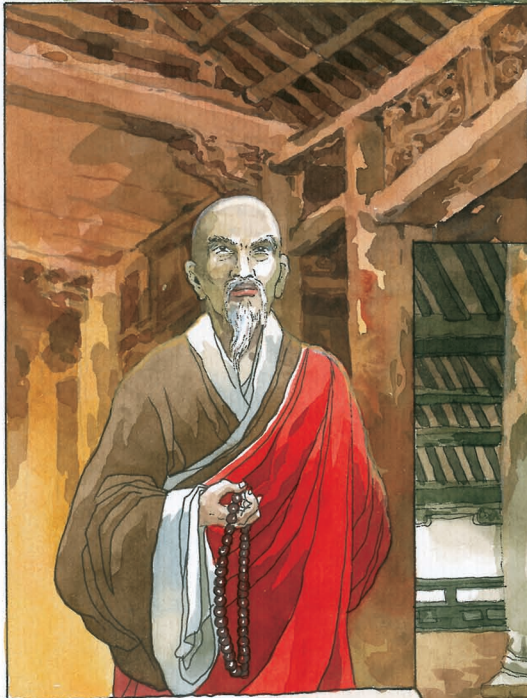
Thiền sư vừa trao cho Công
Uẩn cây trượng thì một chú tiểu
vào báo:

“Bach thầy! Thiền sư Vạn
Hạnh mới về và có lời mời thầy
tới chùa
Ứng Tâm”.

Ngôi chùa nhà sư Vạn Hạnh trụ trì ẩn hiện trong khung cảnh của rừng đại ngàn. Từ lúc ở kinh sư về, sư Vạn Hạnh vẫn lặng lẽ.

Mấy năm trời xa cách, nổi nhớ sư đệ và Công Uẩn không lúc nào nguôi.

Lý Khánh Văn đã tới. Hai vị thiền sư gặp nhau trong lòng tràn ngập cảm xúc mà không nói nên lời.